

waaier! Vlug!» En Alice schrok zoo, dat ze direct in de aangewezen richting wegliep zonder te trachten het Konijn op zijn vergissing attent te maken.

«Hij zag me voor zijn werkmeid aan», zei ze onder het loopen. «Wat zal hij verwonderd zijn, als hij ontdekt, wie ik ben! Doch ik moet hem zijn waaier en handschoenen maar brengen, als ik ze namelijk vinden kan».

Juist toen ze dit zei, kwam ze aan een net huisje, op welks deur een blinkende koperen plaat zat met het inschrift «W. Konijn». Zonder kloppen ging ze binnen en haastig de trap op, uit vrees dat ze de werkelijke Marianne zou tegenkomen en uit het huis zou worden gejaagd, vóór ze den waaier en de handschoenen had gevonden.

«Hoe mal is het toch», zei Alice in zich zelve, «boodschappen te doen voor een Konijn! Straks stuurt Dina er me misschien ook nog op uit?» En ze begon zich voor te stellen, wat er dan al zoo zou kunnen gebeuren: «Och, jongejuffrouw Alice, kom direct even hier en maak je klaar voor de wandeling!» «Ja, ik kom zoo, juffie, maar ik moet op dit muizengat passen tot Dina terugkomt en er voor zorgen, dat de Muis er niet uitloopt». «Ofschoon ik niet geloof», zoo ging Alice